

věda, že sváděný o této okolnosti z vlastní zkušenosti neví. Dosvědčil-li sváděný takovou okolnost skutečně před soudem jako svědek, přechází skutková podstata zločinu ucházení se o křivé svědectví podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák. ve skutkovou podstatu zločinu spoluviny na podvodu křivým svědectvím podle §§ 5, 197, 199 písm. a) tr. zák. V souzeném případě nalézací soud zjistil, že František D. potvrdil u soudu jako svědek pravdivou okolnost, že obžalovaný byl dne 19. května 1928 od 1/27 do 10 hod. večer v bytě Jiřího K-a, že však dosvědčuje to, nevěděl, že to bylo dne 19. května 1928, nýbrž že toto datum udal přesně, jakoby je z vlastní zkušenosti věděl, na návod obžalovaného.

Čís. 3712.

§ 2 zák. o podmíněném odsouzení (čís. 562/1919) předpokládá v odst. (1), že vinník byl odsouzen před tím, než spáchal nový trestný čin, pro který je právě souzen; podmíněné odsouzení není vyloučeno odsouzením třebas rázu v § 2 (1) uvedeného, stalo-li se odsouzení to po spáchání trestného činu, který jest předmětem odsouzení, o jehož podmíněnost nebo nepodmíněnost jde.

Osud trestu uloženého jako doplněk (§ 265 tr. ř.) nemůže býti jiný než osud trestů, které byly doplněny.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1929, Zm II 263/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání o zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 23. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 5, 144 tr. zák. a odsouzen podle § 145 (146) tr. zák. vzhledem k § 265 tr. ř. za použití § 55 tr. zák. bezpodmínečně do těžkého žaláře na dva měsíce, zosířného a doplněného postem každých 14 dní — uznal takto právem: Zmateční stížnost, pokud napadla výrok soudu nalézacího o vině stěžovatelově, se zamítá. Zmateční stížnosti, pokud napadla výrok soudu nalézacího, že odsouzení stěžovatele jest nepodmíněné, se vyhovuje, napadený rozsudek se v této části výroku o trestu zrušuje a soudu nalézacímu se ukládá, by v rozsahu zrušení o věci znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Opravný prostředek označuje se v úvodě jako provedení zmateční stížnosti a odvolání a žádá v konečném návrhu, by byl napadený rozsudek zrušen jako zmatečný, po případě by bylo vyhověno odvolání do nepodmíněného odsouzení a byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu. Avšak z věty — předeslané vývodům napadajícím výrok o podmíněném odkladu trestu — že výrok ten jest zmatečný, poněvadž byl jím porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 4 zákona čís. 562/19 sb. z. a n., plyne, že i výrok ten jest alespoň v první řadě napaden zmateční

stížností, takže jest jí věcně uplatňován důvod zmatečnosti § 281 čís. 11 tr. ř. vedle důvodu § 281 čís. 5 tr. ř., kterého se stížnost výslovně dovo-
lává ihned na začátku svých vývodů.

Napadený rozsudek vyslovuje, že podmíněný odklad výkonu trestu jest podle § 2 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n. vyloučen, protože byli oba obžalovaní v posledních 5 letech již odsouzeni pro činy z pohnutek nízkých a nečestných. V předchozích úvahách o použití § 265 tr. ř. uvádí rozsudek, že byl stěžovatel S. rozsudkem krajského soudu v Novém Ji-
číně z 11 srpna 1927 soudně potrestán, přesněji odsouzen k tříměsíčnímu žaláři, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Jiné předchozí odsouzení stěžovatelovo není rozsudkem zjištěno a ani spisy k jeho dalšímu odsouzení nepoukazují. Podle spisů bylo usne-
sením ze dne 18. února 1929 vysloveno, že trest uložený stěžovateli oním rozsudkem roku 1927 jest podle amnestie presidenta republiky z 19. října 1928 s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení již od 28. října 1928 prominut pod podmínkou, že již nahradil škodu činem způ-
sobenou nebo že ji nahradí ve lhůtě soudem ustanovené (v původně vyměřené době zkušební). Ve spisech není zjištěno, zda podmínka ta byla splněna a zda tudíž ohledně rozsudku z roku 1927 nastaly pro stě-
žovatele již účinky osvědčení čili nic. Vzhledem k tomu lze ponechat stranou otázku, mohl-li a měl-li soud při vynášení napadeného rozsudku rozhodnouti i o tom, zda zůstane při podmíněném odkladu výkonu trestu i ohledně odsouzení z roku 1927 či má-li se vykonati i tento trest; státní zastupitelství nestěžovalo si do toho, že soud v tomto směru ne-
rozhodl, takže musí bez ohledu na to, zda dojde ke zrušení výroku o ne-
podmínečnosti trestu uloženého stěžovateli napadeným rozsudkem a jaké bude nové rozhodnutí o trestu tom, zůstati nedotčeným příznivé pro stěžovatele usnesení ze dne 18. února 1929. Důsledkem toho lze pone-
chat stranou i otázku, byl-li — jak stížnost uplatňuje — postupem soudu při vynášení napadeného rozsudku porušen předpis § 6, čís. 4 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n. Řešení těchto otázek není k rozhodnutí o zma-
teční stížnosti třeba. Neboť stížnost poukazuje větami, že stěžovatel byl napadeným rozsudkem odsouzen pro činy spáchané před vynesemím předchozího rozsudku z roku 1927 a že byl před vynesemím tohoto roz-
sudku zachovalým, že však soud přes to vyslovil, že podmíněné odsou-
zení jest pro dřívější trest podle § 2 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n. vyloučeno, zřetelně k námitce, že oním výrokem bylo porušeno nyní ci-
tované ustanovení zákonné. Námitkou tou je stížnost v právu. Předpo-
kládáť § 2 cit. zák. v odstavci čís. 1., že vinník byl odsouzen dříve, t. j. — jak plyne z odstavce čís. 2 téhož § — před tím, než spáchal nový trestný čin, pro který je právě souzen; podmíněné odsouzení není proto vyloučeno odsouzením třebas rázu v § 2 odst. čís. 1 uvedeného, stalo-li se odsouzení to po spáchání trestného činu, který jest předmětem od-
souzení, o jehož podmíněnost nebo nepodmíněnost jde. Činy napadeným rozsudkem souzené staly se v květnu 1925 a v červnu nebo v červenci 1926, jediné předchozí odsouzení stěžovatelovo 11. srpna 1927. Měl-li nalézací soud — jak zřejmo — přes tento časový poměr skutečností

s hlediska § 2 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n. závažných za to, že podmíněné odsouzení pro ony činy jest oním ustanovením zákona vyloučeno, použil zákona nesprávně, vykročil — považuje se za povinná, odepřítí podmíněný odklad výkonu trestu za ony činy bez ohledu na to, zda tu jsou či nejsou podmínky § 1 cit. zákona — ze své moci trestní a zatížil výrok, že odsouzení jest nepodmíněné, důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř. Vycházejí z nesprávného použití zákona nezkoumal soud první stolice, jsou-li tu okolnosti s hlediska § 1 zákona čís. 562/19 sb. z. a n. závažné; není proto v rozsudku první stolice a v jeho důvodech skutkového podkladu, na kterém by mohl zrušovací soud ihned sám rozhodnouti o podmíněném odkladu výkonu trestu a je tedy zapotřebí nového jednání v stolici první. Proto bylo stížnosti v oné části, ve které se prokázala důvodnou, vyhověti a, rozhodnouti ihned v zasedání neveřejném podle § 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878. Obdobného postupu i ohledně výroku o nepodmíněnosti odsouzení spoluobžalované V-ové podle § 290 tr. ř. není třeba. Nehledíc k tomu, že byla V-ová již v roce 1924, tedy před souzenými činy odsouzena pro přestupek krádeže a že má špatnou pověst, byla rozsudky v napadeném rozsudku uvedenými, které jsou k napadenému rozsudku v poměru předpokládaném § 265 tr. ř., odsouzena nepodmínečně a osud trestu uloženého jako doplněk nemůže býti jiný než osud trestů, které byly doplněny, takže nalézací soud, který podle rozsudku sotva přihlížel k odsouzení V-ové z roku 1924, podle spisů nemohl povolit V-ové podmíněný odklad výkonu trestu, ani kdyby se nebyl řídit nesprávným výkladem § 2 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n.

Čís. 3713.

Z ustanovení § 38 odst. 2 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák., že dravou zvěř smí každý — je-li toho třeba k ochraně osoby nebo vlastnictví — i v cizím revíru skoliti, nelze dovozovati právo si ji přivlastniti; toto okupační právo přísluší výhradně majiteli honitby.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1929, Zm I 416/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 26. května 1928, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžaloba kladla obžalovaným za vinu, že odňali dne 2. února 1928 v obecním lese v K. pro svůj užitek z držení a bez přivolání Josefa W-a,